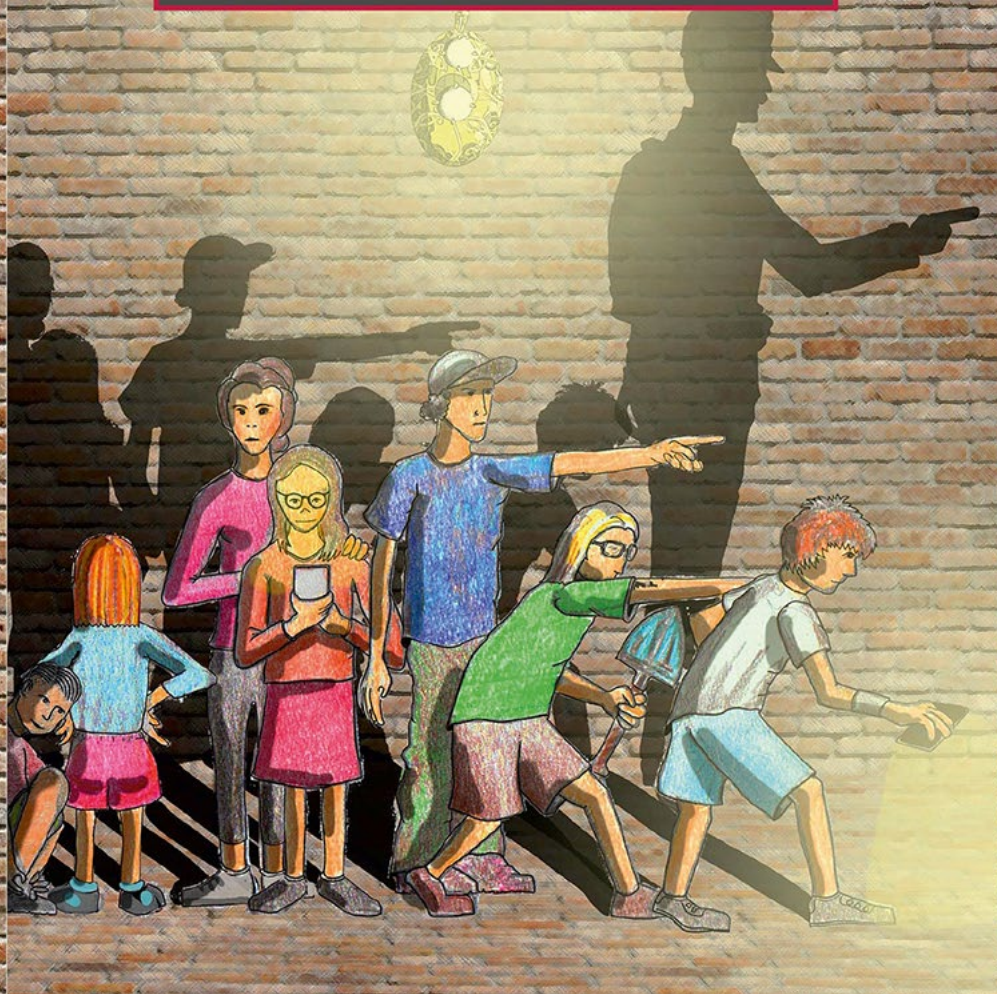

DÁVNÝ VZKAZ

Regina Böhmová

Dávný vzkaz

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Regina Böhmová
Dávný vzkaz – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Regina Böhmová

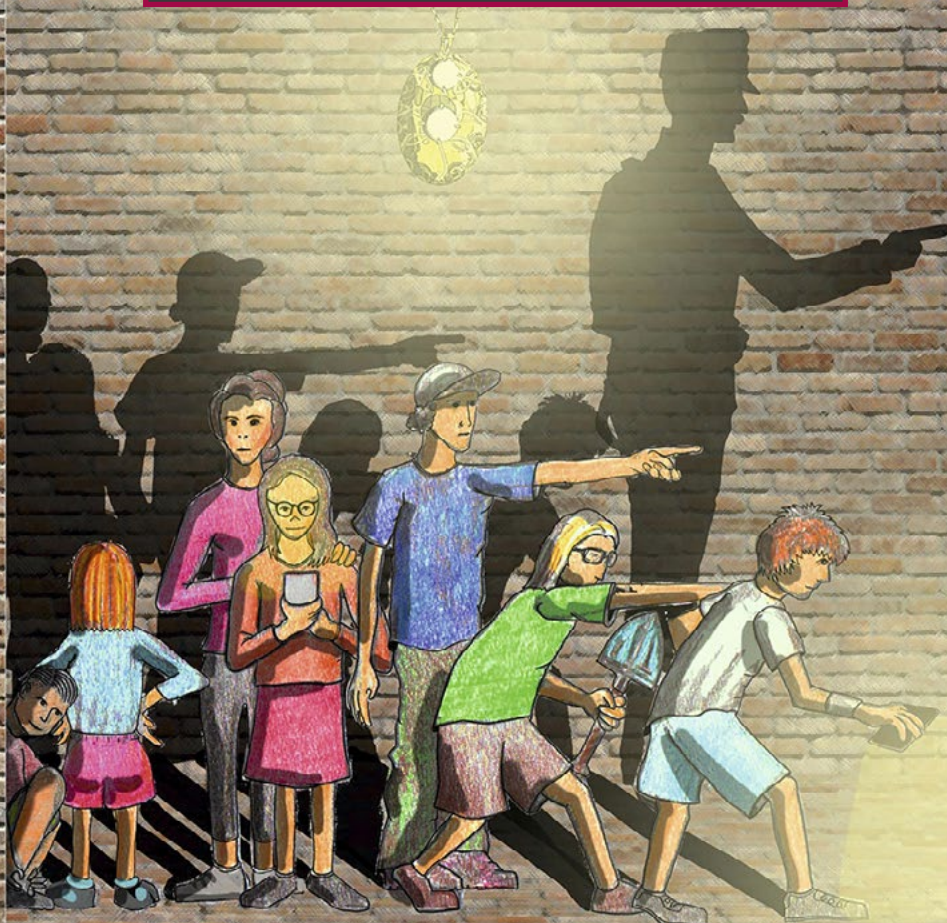
DÁVNÝ VZKAZ

● ■ **pointa**

2024

DÁVNÝ VZKAZ

Regina Böhmová

1. kapitola

Co tím myslela?

Ten den se Filip ze školy sotva vlekl. Byl zamyšlený, a tak za sebou ani neslyšel volání.

„Co je s tebou, Filipe? Celou dobu za tebou běžíme a ty seš snad hluchej.“

„Co? No jo,“ trhl sebou.

„Jdeš s námi?“ zeptal se Robert.

Filip přikývl. Vydali se ke hřišti. Cestou potkali Štefku, která bydlela nejbliž, a zatímco oni se teprve loudali domů, ona už byla doma pro svého psa a teď ho venčila. Přidala se tedy k nim.

„Tak co je s tebou? Proč nic neříkáš?“ dorážel Robert, jakmile došli k houpacím.

Fífa okamžitě zahodil aktovku, vylezl na nejbližší prolézačku a už visel hlavou dolů. Také čekal, co Filip odpoví.

Ten usedl na okraj pískoviště. Robert s Elou vedle něj. Štefka postávala bokem, protože její Míša zrovna něco zavětřila v trávě a začala tam hrabat. Všechny oči sledovaly Filipa.

„No, víte, jak nám včera paní asistentka ve vlastivědě četla o tom odsunu Němců z Litoměřicka?“ Přikývl. „Šel jsem pak za ní, abych se pochlubil. Můj praděda tam totiž taky kdysi byl. A ona chtěla vědět podrobnosti.“

„No a? Co je na tom zajímavýho?“ zeptal se netrpělivě Fífa.

Filip se nedal odradit a pokračoval: „No, tatka mně všechno o mém pradědečkovi sepsal a já jsem jí to dnes ukázal. A taky jsem řekl, že máme spoustu jeho věcí u babičky na půdě. A ona se hrozně divila, že jsem tu půdu nikdy neprolezl, že jsem nehledal víc věcí po pradědečkovi. Řekla: ‚Kdo má dnes takové štěstí, že může prolézat půdu a hledat? Vždyť je to šance na dobrodružství!‘“

„To je všechno?“ podivil se Robert.

„Všchno,“ přisvědčil Filip, „ale nemůžu to dostat z hlavy. Co tím myslela? Jaké dobrodružství?“

Rozhlédl se po ostatních a čekal, že oni mu snad dokážou odpovědět. Fífa se spustil z prolézačky.

„Prolézat půdy a hledat, třeba je to pro ni dobrodružství,“ uvažoval Robert.

„No jo, možná to může být dobrodružství,“ přidala se Ela, „představte si, že bychom třeba něco našli!“ nadchla se.

„Třeba poklad!“ vydechl Fífa.

„Jasně poklad! U nás na půdě. To určitě,“ zapochyboval Filip a zaťukal si na hlavu.

„Počkej, poklad nemusí být peníze nebo drahocennosti,“ začal rozvážně Robert.

„Jasně, třeba najdeme flintu,“ navrhl Fífa.

„Nebo třeba deník,“ špitla Štefka.

Zadívali se na Filipa. On pochopil, na co ostatní myslí.

„Chcete mně říct, že to mám s babičkou domluvit? Budeme prolézat půdu?“

Všichni nadšeně přikyvovali. Každý už před očima viděl úžasné věci. Byli přesvědčeni, že rozhodně najdou něco velkolepého a určitě zažijí dobrodružství! Zmocnilo se jich nadšení, jaké dosud nepoznali.

„Musíš to domluvit!“

Filip nakonec souhlasil. Věděl, že to nebude lehké. Babička bydlí až v Hradci Králové, oni se tam musí nějak dostat a samotné je určitě nepustí. Byl ale rozhodnutý, že to zkusí.

V tuto chvíli neměli ani nejmenší tušení, že přání, očekávání a touha po dobrodružství, které z nich vyzařují, se jim dostanou ve vrchovaté míře, a ne vždy z toho budou nadšení.

2. kapitola

PÁTRÁNÍ ZAČÍNÁ

Už cestou domů si Filip lámal hlavu, jak to má rodičům říct. Jak to má zaonačit, aby mu to dovolili. Po večeři se mu zdálo, že je ta pravá chvíle. Oba byli doma a měli dobrou náladu.

„Tati,“ začal opatrně, „víš, nemohli bychom jet k babičce?“

Tatínek se usmál: „To bychom mohli, už jsme tam dlouho nebyli, co?“ podíval se na maminku.

Ta jen přikývla.

„No, já bych tam ale chtěl vzít kamarády, šlo by to?“ pro sebe se zadíval na tatínka.

„Kamarády? Jaké a proč?“ nechápal tatínek.

Filip mu vysvětlil jejich záměr pátrat po pradědečkovi. To tatínka velmi potěšilo, byl to totiž jeho dědeček a Filip nikdy nejevil zájem o jeho osud. Tatínek se usmál.

„Víš co? Rozmyslím si to. Je vás moc, nevešli bychom se do auta, ani k babičce do domu. A taky se musím zeptat jí,“ zakončil debatu.

Prozatím se to vyvíjelo dobře. Tatínek to nezamítl, a to bylo dobré znamení. Ukázalo se, že má pochopení pro jejich touhu po dobrodružství. Moc dobře si pamatoval, jak také on s klukama prohledával půdu v naději, že něco objeví. A tak vyšel Filipovi vstříc.

Za tři dny mu oznámil: „Máš to domluvené. Můžete jet k babičce.“

„To je paráda! Díky, tati,“ zajásal Filip.

„Pojedu s vámi vlakem. Sami jet nemůžete. A spát budete pod stanem. Ten vám tam vezme maminka autem.“

„Pod stanem? Pod naším stanem? Jupí! To budou čubrnět!“ jásal Filip a už se těšil, až to řekne kamarádům.

„Abych nezapomněl, pojedeme za čtrnáct dnů. Tak si to zaříd.“

Ukázalo se, že tohle byla ta snazší část. Horší bylo, aby si to každý domluvil doma. Jeden měl zápas, druhý závody, další naplánovanou rodinnou akci. Některým rodičům se zase nelíbilo, že by děti spaly pod stanem. Zkrátka každý z nich musel vyvinout nadlidské úsilí. Přemlouvali, slibovali hory doly, až se jim nakonec podařilo přesvědčit všechny rodiče.

„Tak můžu jet taky,“ vydechl Robert, kterému přemlouvání trvalo nejdéle. Musel se totiž omluvit ze zápasu.

„No sláva!“ zvolal Filip.

„Tak jedeme všichni!“ přidal se Robert.

A ihned začali plánovat, co si vezmou s sebou. Ela se Štefkou ve stanu ještě nespaly, a tak začalo shánění spacáků, karimatek a jiných nezbytných věcí.

Konečně nadešel dlouho očekávaný den. Naložili své věci do auta a vydali se na nádraží. Cesta vlakem se jim zdála nekonečná. Byli celí nedočkaví. Už se viděli na půdě.

„Tak na to si budete muset počkat do zítra,“ smál se jejich netrpělivosti tatínek.

„Jak to?“ podivili se.

„Dojedeme tam navečer. Budeme rádi, když za světla postavíme stan,“ vysvětloval.

Nikdo na to nic neřekl, ale každý byl v duchu přesvědčený, že se tam podívají už dnes.

Když dorazili na místo, babička je srdečně uvítala. Maminka už tu také byla, a tak se hned vrhli na stavbu stanu. Byl to obrovský stan se dvěma ložnicemi a předsíní, který s sebou obvykle vozili na dovolenou. Ale postavit ho, to bylo vždy náročné a zabralo to spoustu času. Tatínek měl pravdu, než ho postavili, byla tma. Další hodinu jim zabralo, než si stan zabydleli. Holky měly jednu ložnici a kluci druhou. Rozdělali si karimatky a spacáky a do vršku zavěsili svítilny.

„To je paráda!“ zvolal nadšeně Fífa, když měli konečně hotovo.

„To je škoda, že tu budeme jen dvě noci,“ povzdechl si kdosi.

„Pojďte se najíst,“ vyrušila je maminka.

Povečeřeli v domě s babičkou.

„Můžeme jít na půdu?“ zeptal se Filip, sotva dojedli.

„Už je moc hodin, nechte si to na zítra,“ odpověděl tatínek.

„Ale tati...“

„A navíc, chlapče, nesvítí tam světlo, praskla mně tam žárovka,“ vložila se do toho babička.

„Ach jo,“ pronesli jednohlasně.

A tak všichni poděkovali za jídlo a šli si na zahradu ke studni čistit zuby.

„To je škoda, já se tak těšil...“ začal Fífa s plnou pusou pěny.

„Já taky,“ přidala se Ela.

„Hele, půda, to je to otevřené okno?“ zeptal se Robert a ukázal tím směrem kartáčkem. Máchl jím tak prudce, že nahodil pastou Filipa.

„Jo, to je to okno a nešermuj tím kartáčkem!“ odpověděl odměřeně a stíral si pastu z trika.

„Aha, to by se tam dalo vylézt, že?“ zeptala se nevinně Ela a v očích jí hrály jiskřičky.

„Jasně, já bych to dokázal! Hele, tady by to šlo,“ okamžitě se nadchl Fífa a už se hnál k domu, aby jim to ukázal.

„Počkej,“ zlobil se Filip, „teď ne, počkáme, až usnou.“

Všichni souhlasili. Jen Štefka řekla, že se bojí výšek, tak raději počká ve stanu.

„Dobře, budeš hlídat,“ oznámila jí Ela.

Čekali dlouho, než v domě zhasla všechna světla. Pak se potichoučku vykradli ze stanu.

3. kapitola

KONEČNĚ DOBRODRUŽSTVÍ

Čtyři stíny se mihly kolem studny a krčily se u stěny domu, po které se pnuly růže.

„Půjdem tudy?“ zeptal se Fífa a ukazoval na mříž pod růžemi.

„Bojím se, že nás to neudrží, ale zkusím to. Jestli mě to udrží, běžte za mnou. Ale po jednom!“ přikazoval Filip.

„Počkej,“ zarazila ho Ela, „nech mě jít první, od mříže k oknu je to velký kus a ty tam nedosáhneš. Půjdu první a pomůžu vám,“ navrhla a už opatrně zkoušela, jestli mříž drží.

Vylezla na první příčku, a ještě se otočila, „A navíc jsem z vás nejlehčí,“ zavtipkovala. Nikdy si neodpustila žádný žertík.

Kluci ji sledovali se zatajeným dechem. Snad nespadne!

Žebřík držel. Sem tam musela uhýbat růžím, aby ji nepopíchaly. V takovém případě se vždy trochu vyklonila. Poprvé se kluci lekli, že padá. Pak pochopili. Konečně byla pod oknem. I ona měla co dělat, aby dosáhla na okno vedoucí na půdu. Musela na špičky. Kluci zatajili dech. Teď to teprve bylo nebezpečné!

Naštěstí se jí podařilo zachytit parapetu. Drcla do okna, bylo otevřené. Pak už to bylo snadné. Přitáhla se za rám

okna a přehoupla se. Zamávala na kluky, že můžou vyrazit za ní. Jako druhý ji následoval Filip. Ela měla pravdu, bez její pomoci by nedosáhl. Naštěstí měli oba velkou sílu v rukách, a tak se jí ho podařilo vytáhnout. Další na řadě byl Robert a na toho už byli dva. Jako poslední, zato nejrychlejší lezl Fifa.

Všichni se dostali na půdu. Stáli u okna a snažili se rozkoukat. Postupně jim ze tmy začaly vystupovat obrysy věcí, které na půdě byly. Staré skříně, stůl, nějaké bedny. Zbytek se ztrácel ve tmě. Babiččin dům stál v zahradě, kam nedopadalo pouliční světlo. Matně viděli jen nejbližší věci, které chabě osvětloval měsíc.

„Měli jsme si vzít baterky,“ povzdechl si Filip.

To byli celí oni, tato čtveřice se vyznačovala sice rychlostí, ale také zbrklostí. Tuhle vlastnost měli všichni společnou. Jen někdo byl zbrklý a roztržitý víc, někdo méně. A teď se všichni soustředili jen na to, jak se dostat nahoru, a na světlo si nikdo nevzpomněl.

„Nevadí, takhle je to aspoň strašidelnější,“ nadchla se Ela a hned vykročila k nejbližší bedně. Přehlídla ovšem trám, který byl při zemi, zakopla a rozpleskla se hned za ním. Svým dopadem rozvířila prach.

„Vstávej,“ šeptal Robert a už byl u ní, aby jí pomohl.

„Máš pravdu, je to strašidelnější,“ smál se Filip, který jí taky přispěchal na pomoc, „akorát ty jsi to strašidlo, jsi celá černá.“

Všichni se tiše rozesmáli. Pomalu došli k bedně, ke které měla Ela namířeno. Vše bylo pokryté letitým prachem, bylo vidět, že sem nikdo nechodí. Nadzvedli víko. To zaskřípalo. Uvnitř bedny byl jen prach. Zklamane ji zaklapli.

Pak se rozdělili a každý prozkoumával půdu sám. Nic zajímavého zatím nenašli. A navíc bez světla se jim nechtělo do ničeho sahat.

Až najednou Filip zašeptal: „Pojďte sem, něco mám!“

Všichni se k němu opatrně dostali přes všemožné nástrahy, kterými půda oplývala. Stoupli si kolem staré bedny.

„Hele, je plná listin.“

„Tak tady začne naše pátrání,“ prohodila Ela.

„Ticho!!!“ otočil se Robert a ukázal do rohu půdy, který se ztrácel ve tmě.

Zbystřili. Z temného koutu se ozýval jakýsi šramot.

„Myš?“ špitla Ela.

„Na myš je to moc velký,“ zapochyboval Filip.

„Tak kočka?“ navrhl Robert.

Filip jen zakroutil hlavou a pomalu šel k místu, odkud přicházely divné zvuky. Ostatní ho následovali. Opustili tu část půdy, kde bylo alespoň trochu vidět. Zvuky sílily.

„Že by to byl tvůj pradědeček?“ zavtipkoval Fífa.

„Dej pokoj,“ okřikl ho Robert.

Zůstali stát. Byli v naprosté tmě. Po Fífově poznámce se Ela stáhla mezi kluky. I oni se semkli blíž k sobě.

„Jdeme,“ zavelel Filip a vydal se neohroženě vpřed.

Ostatní ho následovali. Vzájemná blízkost jim dodávala odvalu. Konečně došli k místu, odkud vycházel nezvyklý šramot.

„Vždyť ty zvuky vydává ta stará skříň,“ podivil se Fífa.

„Otevřeme ji?“ zeptala se s napětím v hlase Ela.

Filip s Robertem přikývli. Už sahali na madlo, když se skříň celá zatřásla a ozval se kvílivý skřek.

Všichni polekaně uskočili, Ela zděšeně vyjekla.

Filip s Robertem se po sobě podívali. „Ted!“ zakřičeli. Tím křikem si dodávali odvahy. Každý přiskočil k jedné půlce dveří a prudce je otevřel.

S hlasitým kvílením na ně ze skříně vyskočila postava ve vojenské uniformě. Zděšeně začali křičet. Úlekem se ale nedokázali hnout z místa.

„Co se to tady děje!“ ozval se rozzlobený hlas tatínka.

Konečně zmlkli. Kužel světla a hlas dospělého je uklidnil.

„Je tu duch!“ koktali jeden přes druhého a vyděšeně hleděli na postavu, která jim zmizela ve tmě. Ale šramot napovídal, že se vrací. Nenápadně se seskupili kolem tatínka.

„Duch? To určitě,“ zapochyboval a posvítíl na postavu.

„Co to máš na sobě? Hned to sunde!“ zlobil se.

Duch nebyl pradědeček, ale Filipův starší bratr Kryštof. A náramně se smál.

Děti na něj překvapeně hleděly s otevřenou pusou.

„To ti nedaruju!“ vykřikl nenávistně Filip.

„Počkej,“ krotil ho tatínek, „to vy byste zasloužili. Vy jste neposlechli, a ještě jste lezli po zdi. A protože jsme tušili, že neposlechnete, dali jsme vám za vyučenou. Abyste si uvědomili, že musíte být vždycky opatrní,“ smál se tatínek.

Všichni čtyři sklopili provinile hlavy. Mlčeli. Jednak studem, a pak se stále nevzpamatovali z leknutí.

„A teď už běžte spát, ale tentokrát se jde po schodech.“

Ela se musela jít umýt ke studni. Když přišla do stanu, Štefka pokojně spala. Ta byla tu noc jediná, kdo se vyspal. Ostatní nemohli dlouho usnout.

Tatínek moc dobře věděl, že se děti pokusí dostat na půdu ještě v pátek. A tak se rozhodl pro malou lekci. A pak! Děti přece chtějí zažít dobrodružství! I on jako kluk prolézal

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dávný vzkaz***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.